

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **J. MG.**
bytem X
zastoupená Mgr. Janem Vihanem, advokátem
sídlem Štefánikova 16/29, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti: **R. S. MG.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. 083738/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. 083738/2021/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jana Vihana, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Průběh stavebního řízení

1. Městský úřad v U. (dále „stavební úřad“) obdržel v srpnu 2020 podnět od žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení k zahájení řízení ve věci nepovolené výstavby oplocení na hranicích jejich pozemku.
2. Stavební úřad na místě provedl kontrolní prohlídku, které se účastnili žalobkyně, osoba zúčastněná na řízení a D. R. spolu s I. R. (posledně dva jmenovaní dále společně jako „stavebníci“). Stavební úřad zjistil, že na hranici pozemků parc. č. 258/75 (ve vlastnictví žalobkyně a osoby zúčastněné) a parc. č. XA, k. ú. B. (ve vlastnictví stavebníků), je vystavěn zděný plot, dosahující výše cca 1,6 metru ze strany pozemku stavebníků a cca 2,7 metru ze strany pozemku žalobkyně. Ze strany stavebníků byl u plotu upraven terén, a to závážkou o výši cca 1 metru. D.R. do protokolu uvedl, že dorovnal terén do výše sousedních pozemků ze strany uliční části [tedy do výše pozemků nepřiléhajících těsně k pozemku žalobkyně, poznámka soudu]. Žalobkyně do protokolu uvedla, že v průběhu místního šetření předložila územní rozhodnutí o umístění staveb ze dne 23. 3. 2011, č. j. 1354/11/Výst., podle kterého má být oplocení mezi pozemky drátěné na sloupcích a ve výši maximálně 1,8 m nad niveletou přilehlého terénu.
3. Stavební úřad vyzval stavebníky ke zjednání nápravy, tedy k odstranění výše popsaného zděného plotu a zhotovení oplocení souladného s výše popsanými parametry. Následně v listopadu 2020 zahájil řízení o odstranění stavby. Toto řízení však bylo vzápětí přerušeno, neboť stavebníci požádali o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).
4. Dne 18. 1. 2021 žalobkyně zaslala podnět stavebnímu úřadu k zahájení řízení o odstranění stavby také ohledně tvrzené nedovolené terénní úpravy, tedy výše popsaného dorovnění pozemku o výšce přibližně 1 metr u popisovaného plotu. Podstatou podnětu bylo, že výše popisované řízení o odstranění stavby je vedeno pouze o výstavbě nepovoleného plotu, nikoliv také o nepovolených terénních úpravách, které mají být, stejně jako stavba samotná, nezákonné. Toto podání, označené jako podnět k zahájení řízení, stavební úřad vyhodnotil jakožto námitky účastníka v rámci již probíhajícího řízení.
5. Dne 5. 2. 2021 stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí č. j. MU-0296/21/Výst, kterým dodatečně povolil stavbu plotové zdi [dosud popisované jakožto zděný plot] na pozemku parc. č. XA o celkové výšce 2,8 metru. Součástí tohoto rozhodnutí byl stručný technický popis stavby. Dále byly stanoveny tři podmínky pro dokončení stavby. První z těchto podmínek spočívala v úpravě a dokončení stavby v souladu s projektovou dokumentací (součástí spisu). Druhá podmínka spočívala v povinnosti stavebníků zažádat dle § 122 stavebního zákona o vydání kolaudačního souhlasu. Poslední podmínka pak ukládala stavebníkům povinnost odstranit odpadní vývod, který byl součástí zdi a který ústl na pozemek žalobkyně, spolu s odstraněním zatvrdlého betonu nacházejícího se na okraji pozemku žalobkyně.

Shrnutí odvolacích námitek

6. Žalobkyně podala proti rozhodnutí stavebního úřadu dne 17. 3. 2021 odvolání. V něm zaprvé stavebnímu úřadu vytkla, že se nezabýval tím, zda jde o stavbu vyžadující pouze

stavební povolení nebo i územní rozhodnutí. Rozhodnutí je proto podle ní nepřezkoumatelné. Podle ní se lze domnívat, že dle stavebního úřadu jde o stavbu, která nevyžaduje rozhodnutí o jejím umístění ani územní souhlas. Takové stavby jsou taxativně vymezeny v § 79 odst. 2 stavebního zákona. Z prvostupňového rozhodnutí ale z důvodu absence řádného odůvodnění nelze zjistit, pod kterou z výjimek stavební úřad stavbu podřadil. Podle žalobkyně ji pod žádnou z výjimek dle § 79 odst. 2 stavebního zákona podřadit nelze. Nejde tak o stavbu, která by nevyžadovala rozhodnutí o umístění stavby či územní souhlas. Dle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona nevyžadují posouzení opěrné zdi do výšky 1 metru nebo oplocení do výšky 2 metrů. Předmětem dodatečného povolení je ale plotová zeď o celkové výšce 3 metry. Stavební úřad tak v důsledku neposuzoval stavbu z hledisek dle § 90 stavebního zákona, zejména zda je stavba v souladu s obecnými požadavky na využívání území. Rovněž bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno bez závazného stanoviska orgánu územního plánování ve smyslu § 96b stavebního zákona.

7. Dále žalobkyně namítla, že povolovaná stavba nepřiměřeně a neúnosně zastiňuje její pozemek parc. č. X a že je v řešeném území naprostým excesem. Žalobkyně nadto považovala udělené dodatečné stavební povolení za zcela rozporné s cíli a úkoly územního plánování, vyjádřenými v § 18 a 19 stavebního zákona.
8. Co se procesního postupu stavebního úřadu týče, žalobkyně se podívovala tomu, že stavební úřad po marném uplynutí lhůty pro odstranění stavby ve smyslu § 134 odst. 2 stavebního zákona nenařídil odstranění stavby ve smyslu třetího odstavce téhož ustanovení, nýbrž zahájil řízení o jejím odstranění.
9. Žalobkyně dále namítala, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, jak se stavební úřad vypořádal s jejím podnětem ze dne 18. 1. 2021. V odůvodnění rozhodnutí je z tohoto podání zčásti citováno, přičemž je uvedeno, že stavební úřad s citovanou námitkou souhlasí. Ve zbytku se však stavební úřad k podání nijak nevyjádřil, ani se s ním nevypořádal. Součástí tohoto podání však bylo i konstatování nepovolených terénních úprav a odtokových poměrů.
10. Úplným závěrem se žalobkyně ohradila vůči tomu, že stavební úřad povolil stavebníkům práci na jejím pozemku, aniž by k tomu ona udělila souhlas.

Napadené rozhodnutí

11. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 1. 7. 2021 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
12. V odůvodnění nejprve shrnul odvolací námitky žalobkyně a konstatoval přípustnost odvolání. Následně uvedl, že nezjistil vady, které by odůvodňovaly zrušení či změnu prvostupňového rozhodnutí. To označil za stručné, ale srozumitelné, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, s tím, že nelze realisticky očekávat, že by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo svou úrovní srovnatelné s rozhodnutími nejvyšší soudní instance. Dále popsal dosavadní průběh správního řízení.
13. V následujících dvou krátkých odstavcích žalovaný nejprve odcitoval § 96b odst. 1 a § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Poté konstatoval, že předmětná stavba je stavbou

„oplocení, která nepodléhá územnímu rozhodnutí, neboť předmětné oplocení nehraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím a nachází se v zastavěném území“. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. března 2020, č. j. 43 A 62/2018-29, s tím, že nepropustné rozhrady (typicky zdi) mezi pozemky se stavbami pro bydlení a rodinnou rekreaci obecně představují relativně častou a běžnou formu oplocení.

14. Závěrem napadeného rozhodnutí už žalovaný pouze stanovil okruh účastníků řízení a konstatoval, že vzhledem k tomu, že v postupu stavebního úřadu ani v prvostupňovém rozhodnutí neshledal vady, toto rozhodnutí potvrdil.

Shrnutí žaloby

15. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení a též zrušení prvostupňového rozhodnutí.
16. V první řadě žalovanému vytýká nevypořádání jejích odvolacích námitek. Upozorňuje, že v odvolání namítala, že stavba nespadá pod žádnou z výjimek dle § 79 odst. 2 stavebního zákona; k písm. f) výslovně uváděla, že jej aplikovat nelze, neboť nejde o stavbu zdi do výšky 1 metru nebo oplocení do výšky 2 metrů, ale o plotovou zeď o výšce 3 metry. Dále v odvolání namítala neposouzení stavby z hledisek dle § 90 stavebního zákona, zejména zda je stavba v souladu s obecnými požadavky na využívání území. Také v odvolání namítala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno bez závazného stanoviska orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona. Taktéž v odvolání poukázala na neúnosnost a nepřiměřenost zastínění a stavbu označila za exces rozporný s cíli územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona. Za další namítala nesprávnost postupu stavebního úřadu, který měl po neuposlechnutí výzvy nařídit odstranění stavby, nikoliv zahajovat řízení o jejím odstranění. V odvolání též upozornila, že z prvostupňového rozhodnutí vůbec nevyplývá, jak stavební úřad naložil s jejím podáním ze dne 18. 1. 2021. Další z odvolacích námitek pak směřovala proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí, který podle ní nebyl řádně odůvodněn, zejména z odůvodnění nijak nevyplývalo, že by řešená stavba byla nedokončená, resp. jaké části stavby mají být ještě dokončeny. Poslední odvolací námitkou žalobkyně byla absence souhlasu žalobkyně s prováděním stavby na jejím pozemku.
17. Dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze opsal její odvolání, stručně shrnul průběh správního řízení, připojil citace dvou rozhodnutí NSS, která však s věcí nesouvisela, a se zcela konkrétními odvolacími námitkami žalobkyně se nijak nevypořádal.
18. Podle žalobkyně je nepochybné, že se v jedná o stavbu vyžadující územní rozhodnutí či územní souhlas. Žalovaný tak postupoval v rozporu se zákonem, když potvrdil rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, přestože v řízení vůbec nebylo posuzováno umístění stavby.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě upozorňuje, že žalobkyně v žalobě uvádí zmatečné údaje, neboť není zcela jisté, které rozhodnutí v žalobě označuje za rozhodnutí č. 1 a které za

rozhodnutí č. 2, když hovoří o rozhodnutí žalovaného a o prvostupňovém rozhodnutí. Tato označení jsou používána nekonzistentně.

20. Žalovaný odkázal na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde dle svých slov dopodrobna uvádí důvody svého rozhodnutí. Tvrzení žalobkyně, že pouze stručně popsal průběh řízení a připojil citace dvou rozhodnutí NSS, aniž by se vypořádal se s odvolacími námitkami, se podle žalovaného nezakládá na pravdě. Dále do vyjádření překopíroval část odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný uvádí, že se při rozhodování zabýval pouze předmětem řízení, přičemž stavební úpravy, o kterých žalobkyně v žalobě hovoří, tímto předmětem nebyly. Žalovaný má za to, dle § 129 odst. 3 stavebního zákona není v řízení o dodatečném povolení stavby vůbec umístění stavby povolováno, neboť dodatečné povolení v příslušném rozsahu nahrazuje územní rozhodnutí.
21. Z výše uvedených důvodů nepovažuje žalovaný žalobu za důvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl.

Replika žalobkyně

22. Žalobkyně v replice připustila, že při označování správních rozhodnutí v žalobě došlo k tiskářské chybě a jejich označení poupravila. Následně stručně rozvedla argumentaci ohledně žalovaným citovaných rozsudků, které dle žalobkyně s meritem věci nijak nesouvisí, a nadto jsou citace z nich vytrženy z kontextu, což má zapříčinit jejich neaplikovatelnost na posuzovaný případ. V závěru repliky žalobkyně uvádí, že má za to, že žalovaný dosud nepochopil podstatu jejích námitek, uvedených již v odvolání, přičemž tyto námitky opět stručně rekapituluje.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

23. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že s ani jedním z vydaných rozhodnutí nesouhlasí. Má za to, že jsou nesprávná a že zeď vystavená stavebníky nespĺňuje zákonné podmínky a předpisy. Výstavba zdi má vybočovat z místní zástavby a její povolení nemůže být v souladu s cíli územního plánování. Dále osoba zúčastněná na řízení nechápe, jak je možné, že stavebníci využívají k legalizaci staveb postup, kdy postaví to, co uznají za vhodné, a následně automaticky počítají s tím, že se najdou důvody pro povolení těchto staveb. Takový postup je obcházením zákona. Následně tvrdí, že stavebníci při budování zdi zcela změnili terén vybudováním tzv. podezdívky, čímž změnili odtokové poměry v lokalitě a ovlivnili tak přítok do ručně kopané studny. Toto jednání, spolu s výstavbou samotné zdi, má být v rozporu s původním stavebním povolením a stavebním zákonem jako takovým. V úplném závěru svého podání se osoba zúčastněná na řízení podivuje nad termínem *plotová zeď*, kdy tvrdí, že nezná nikoho, kdo by stavbu podobným termínem pojmenoval, a to jak v češtině, tak v angličtině. Není pak zřejmé, zda se jedná o plot či zeď, a ani zákon takové označení nezná.

Posouzení věci soudem

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tou oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného

(§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

25. Pokud jde o označování prvostupňového a napadeného rozhodnutí v textu žaloby, žalobkyně byla v tomto ohledu místy skutečně nekonzistentní, nicméně z žaloby a repliky a celkového kontextu je zřetelné, které rozhodnutí má žalobkyně v kterém konkrétním případě na mysli. Tyto nepřesnosti nebrání řádnému soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, proti kterému žalobkyně primárně brojí z důvodu chybějícího vypořádání jejích odvolacích námitek.
26. NSS v rozsudku ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020 - 29, konstatoval, že „jedním z důvodů, pro který může být rozhodnutí o odvolání považováno za nepřezkoumatelné, je situace, kdy se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání (srov. např. rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Úkolem odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Z hlediska ekonomie řízení však není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25). Pokud se odvolací orgán plně ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze souhlasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 - 51, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006 - 65, č. 1296/2007 Sb. NSS). Neposkytuje-li však rozhodnutí prvního stupně dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů“ (odst. 11).
27. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nevypořádání odvolacích námitek žalobkyně, jak je oprávněně namítáno v žalobě.
28. Žalobkyně uplatnila výše rekapitulované odvolací námitky (viz odst. 6–10 a 16 tohoto rozsudku), na které však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec neodpověděl. Napadené rozhodnutí tvoří pět stran, ale jakési vlastní odůvodnění lze nalézt až v druhé polovině str. 4, které ovšem nejenže neposkytuje odpovědi na odvolací námitky, ale je i do značné míry nesrozumitelné. Z napadeného rozhodnutí je snad jediné zřejmé, že dle názoru žalovaného jde o stavbu dle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, nijak ale nereaguje na uplatněnou odvolací námitku, že pod toto ustanovení stavba spadat nemůže, neboť je s ohledem na nelegálně provedené terénní úpravy 3 metry vysoká. Pokud jde o citaci z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2020, č. j. 43 A 62/2018-29, že nepropustné rozhrady mezi pozemky jsou relativně častou a běžnou formu oplocení, není soudu zřejmé, jakou roli tato citace v odůvodnění napadeného rozhodnutí sehrává. Žalovaný ji nedoprovází žádným bližším vysvětlením její relevance.

29. S žalovaným lze souhlasit, že odůvodnění správního rozhodnutí nelze realisticky srovnávat s kvalitou odůvodnění rozhodnutí NSS. Takovou úroveň argumentace po správních orgánech ale nikdo nepožaduje. V tomto případě žalovaný zcela rezignoval na svoji základní povinnost odvolacího orgánu vypořádat se s uplatněnými odvolacími námitkami (přičemž odpovědi na ně neposkytuje ani prvostupňové rozhodnutí). Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
30. Za této situace soud neshledal důvod k postupu podle § 78 odst. 3 s. ř. s., tedy ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkané vady se týkají výlučně napadeného rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení. Soudu za této situace nepřísluší, aby odvolací, potažmo žalobní námitky vypořádal sám věcně, neboť není jeho úkolem nahrazovat činnost žalovaného jakožto odvolacího orgánu, tím spíše v takovém rozsahu jako v tomto případě (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, odst. 16, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68, odst. 40, či ze dne 12. 2. 2021, č. j. 8 Azs 419/2018-60, odst. 28). Soud nemohl vyhovět návrhu osoby zúčastněné na řízení, směřující k vydání nařízení o uvedení stavby do souladu s platnými předpisy, neboť tato pravomoc zde soudu nepřísluší.
31. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho povinností v dalším řízení bude v první řadě řádně se chopit své role odvolacího orgánu a přezkoumatelně posoudit důvodnost uplatněných námitek žalobkyně. Své rozhodnutí musí srozumitelně odůvodnit.
32. O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch. Náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci žalobkyně náleží odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení) a dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis žaloby a repliky), vše po 3 100 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. 900 Kč, v součtu tedy 10 200 Kč, vše dále zvýšeno o částku 2 142 Kč, odpovídající 21 % DPH. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení celkem 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).
33. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla v řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu